

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/127/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819201520
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3819201520.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., J. XXX/X., o zaplatenie 2.983,03 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 5Csp/31/2019-70 zo dňa 10. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. o splatnosti peňažného plnenia v splátkach **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.091,07 eur s 10,9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.983,03 eur od 02.03.2019 do zaplatenia, s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.083,34 eur od 02.03.2019 do zaplatenia, v mesačných splátkach po 100 eur vždy do posledného dňa v kalendárnom mesiaci, s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok. Druhým výrokom súd žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, § 558 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 16.02.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorý vzťah podporne platí aj úprava § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 4.000 eur, ktorý mal žalovaný vrátiť v 96. mesačných splátkach po 62,59 eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátky splatnej dňa 27.11.2018 a nasledujúcich, v dôsledku čoho došlo zo strany žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého úveru. Žalovaný v konaní uznal nárok žalobcu čo do dôvodu a výšky. Rozhodnutie o povolení žalovanému zaplatiť dlžnú sumu v splátkach po 100 eur mesačne sú odôvodnil ust. § 232 ods. 3 CSP, s poukazom na okolnosti na strane žalovaného, ktorý má vyživovaciu povinnosť k 3 maloletým deťom vo veku do 3 rokov, žije s manželkou, ktorá poberá iba prídavky na 3 deti vo výške 70 eur; aktuálne žalovaný rieši spor so sociálnou poisťovňou, ktorá mu nevyplatila rodičovský príspevok od 01.11.2018; žalovaný začal vykonávať živnosť a v mesiaci júl 2019 by mu mali byť vyplatené finančné prostriedky, ktoré za prácu fakturoval; nájom za byt predstavuje 236 eur, pričom žalovaný má viacero úverov, ktoré pre nepriaznivú situáciu nesplácal. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku I. o splatnosti peňažného plnenia podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny a zaviazania žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok súdu v tejto časti nepovažuje za správny. Uviedol, že medzi stranami sporu nedošlo k zhode o plnení v splátkach a ani o ich výške. Súd nedostatočne posúdil komplexné majetkové a sociálne pomery žalovaného, ktoré by odôvodňovali umožniť mu splácať žalovanú istinu

s príslušenstvom v splátkach. Poukázal na to, že rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvyhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Namiesto určitej sankcie za to, že si žalovaný neplnil svoje zmluvné povinnosti, bol teda žalovaný touto formou za porušenie zmluvy „odmenený“. Pri určení mesačnej splátky vo výške 100 eur bude žalovaný spláčať iba istinu viac než 2,5 roka. Má za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty. Ohľadne uvedeného poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov (napr. uznesenie Krajského súdu Prešov č.k. 17Co/17/2017 zo dňa 27.07.2017, rozsudok Krajského súdu Bratislava č.k. 8Co/116/2017 zo dňa 30.01.2018, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 12Co/145/2017 zo dňa 31.07.2017 a rozsudok Krajského súdu Nitra č.k. 8Co/157/2017 zo dňa 07.09.2017). Dodal, že posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde jednak k dôslednému zisteniu majetku žalovaného a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Žiadal zároveň priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti, vo výroku III. v časti splatnosti peňažného podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. V predmetnej veci súd prvej inštancie umožnil žalovanému peňažný dlh spláčať v pravidelných mesačných splátkach po 100 eur. Žalobca namietal, že neboli splnené podmienky pre stanovenie inej lehoty na plnenie, ako zákonnej trojdňovej.

6. V zmysle § 232 ods. 3, 4 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

7. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď ide o výrok na plnenie a súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie. Citované ustanovenie bližšie stanovuje podmienky vykonateľnosti rozhodnutia a tým zaručuje jeho vymáhateľnosť štátnou mocou aj proti vôli tých, ktorým sa v ňom ukladá nejaká povinnosť. Pomer právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku je pre prevažnú časť prípadov plnení vyriešená tak, že vykonateľnosť nastáva v trojdennej lehote na plnenie počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, len u rozsudkov predbežne vykonateľných, začína lehota na plnenie plynúť už od doručenia v zmysle § 44 CMP (podľa ktorého rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde). Určenie dlhšej než trojdennej lehoty na plnenie (tiež povolenie splátok podľa ods. 4 ust. § 232 CSP), patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré zákon zveruje do jeho voľnej úvahy, prostredníctvom čoho je súdu tak umožnené, aby sám a nezávisle od návrhu účastníkov uvážil, či je povolenie predmetnej výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, ktorému sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdenej čiastky, alebo na iné okolnosti prípadu.

8. Ustanovenie § 232 ods. 4 CSP teda umožňuje súdu rozhodnúť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorá veta pokrýva všetky tie prípady, keď je plnenie už splatné, avšak vo výnimočných prípadoch môže súd rozhodnúť, že sa bude plniť v splátkach. Odôvodnenosť týchto prípadov sa bude posudzovať podobne ako pri odseku 3 cit. zák. ustanovenia. Zákon umožňuje súdu formulovať vo výroku svojho rozhodnutia tiež doložku, že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatným celý dlh.

9. Pri úvahách a možnom plnení v splátkach, je okrem pomerov na strane povinných subjektov (ich platobnej schopnosti) vo vzťahu k výške priznaného nároku, potrebné tiež posúdiť, či prípadné plnenie nad rámec zákonnej lehoty troch dní by vzhľadom na okolnosti oprávneného subjektu (žalobcu) nebolo príliš ťaživým z hľadiska jeho pomerov na jeho strane a v konečnom dôsledku nemožno nevziať do úvahy tiež postoj žalovaných v spore, teda ich (ne)ochotu plniť. Je teda zrejmé, že takéto rozhodnutie vyžaduje existenciu konkrétnych okolností každej posudzovanej veci, smerujúcich dôvodne k takémuto záveru.

10. V danej veci bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 3.091,07 eur s 10,9% ročným úrokom zo sumy 2.983,03 eur od 02.03.2019 do zaplatenia, s 5% úrokom z omeškania zo sumy 3.083,34 eur od 02.03.2019 do zaplatenia a súd mu povolil tento peňažný dlh spláčať v mesačných splátkach po 100 eur pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky. Rozloženie splátok v pomere k istine na cca 30 mesiacov takto v zásade nemožno považovať za neprimerané, pričom vezmúc do úvahy súčasne pomery žalovaného, spočívajúce v tom, že má

3 vyživovacie povinnosti k maloletým deťom vo veku do 3 rokov, manželka poberá iba prídavky na 3 deti, žalovanému nebol vyplatený za obdobie 01.11.2018 do 15.05.2019 rodičovský príspevok, čo rieši so sociálnou poisťovňou, v súčasnosti rozbieha živnostenskú činnosť, za ktorú by mal v júli 2019 obdržať prvé finančné prostriedky, s rodinou býva v obecnom nájomnom byte, kde hradia nájom 236 eur, ktorý za mesiac február 2019 nemajú uhradený a mešká s úhradou splátok viacerých úverov (úvery v celkovej výške do 30 000 eur), tieto skutočnosti jednoznačne indikujú k záveru, že aktuálna finančná situácia žalovaného nenasvedčuje takej platobnej schopnosti, aby bez ohrozenia svojich základných potrieb a potrieb rodiny bol spôsobilý dlh jednorazovo uhradiť. Úvaha súdu prvej inštancie z týchto dôvodov povoliť žalovanému prisúdenú čiastku splácať žalobcovi v splátkach, má nepochybne racionálne opodstatnenie. Odvolací súd považuje za dostatočne zistené skutkové východiská povolenie splátok súdom prvej inštancie z výsluchu strany sporu. Aj výsluch strany podľa § 195 CSP je dôkazným prostriedkom, z ktorého môže súd prijať skutkové závery, pričom podľa názoru odvolacieho súdu bol pre zistenie podstatných skutočností, významných pre rozhodnutie o povolení splátok, výsluch žalovaného dostatočný.

11. Pokiaľ navyše odvolací súd prihliadne na to, že žalovaný v priebehu konania nárok uznal čo do základu aj čo do výšky, teda jednoznačne prejavil ochotu vo vzťahu k žalobcovi plniť a dlh splácať v splátkach 100 eur mesačne a na druhej strane vezmúc do úvahy nie zanedbateľný fakt, že žalobca ako oprávnený subjekt je právnickou osobou (naviac bankovým subjektom), a teda na jeho strane rozhodne nemožno hovoriť o vzniku ťaživej situácie v dôsledku skutočnosti, že by mu žalovaný prisúdenú sumu mal splatiť v 100 eurových mesačných splátkach v časovom horizonte cca 2 a pol roka, možno sa v plnom rozsahu stotožniť s vecnou správnosťou napadnutého rozsudku v časti lehoty na plnenie, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu uvedené konkrétne okolnosti odôvodňujú využitie aplikovaného inštitútu splátok dlhu.

12. Nedôvodne poukazuje žalobca v odvolaní na rozhodnutia iných odvolacích súdov, pretože rozhodnutiami iných odvolacích súdov jednak odvolací súd v danej konkrétnej veci viazaný nie je, a jednak uvedená sporná otázka jednoznačne nemôže mať paušálne riešenie, ale vždy len v konkrétnostiach tej danej posudzovanej veci je možné uvážiť, či existujúce okolnosti v prospech inej lehoty na plnenie ako trojdňovej indikujú. Navyše z odôvodnenia týchto rozhodnutí vyplýva, že práve na individuálnych okolnostiach daných konkrétnych prípadov svoje závery súdy zakladali, pričom súčasne tieto rozhodnutia mali pôvod v diferentných skutkových okolnostiach.

13. V posudzovanej veci však súd prvej inštancie primerane výške prisúdenej sumy, ako aj s ohľadom na ďalšie okolnosti prípadu, stanovil mesačnú splátku tak, aby táto bola vzhľadom na pomery žalovaného finančne zvládnuteľnou a na strane druhej bez pochybností nezaťažujúcou samotného žalobcu. Niet žiadneho racionálneho dôvodu, pre ktorý by za zistených rozhodujúcich skutočností mala byť ponechaná možnosť splácania dlhu v splátkach žalovaným až na exekučné konanie, ako to navrhuje v odvolaní žalobca, čím vlastne sám predpokladajúc vykonávacie konanie fakticky priznáva relevanciu záveru, že za aktuálnej situácie na strane žalovaného, tento nie je schopný celú čiastku reálne jednorazovo zaplatiť. S prípadným exekučným konaním sú však spojené ďalšie náklady, ktoré by pre žalovaného mohli byť likvidačnými a vzhľadom aj na jeho postoj v konaní, ako aj okolnosti na jeho strane v porovnaní s okolnosťami na strane žalobcu, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať vo vzťahu k žalobcovi za nespravodlivé, ak bola žalovanému daná možnosť dodržať súdom prvej inštancie nastavenú platobnú disciplínu v mesačných splátkach, ktoré je schopný plniť. Pritom nemožno opomenúť ani sankciu, ktorá nastupuje pre prípad nedodržania nastaveného platobného režimu v podobe straty výhody splátok pre prípad čo i len jednej nezaplatennej splátky žalobcovi riadne a včas.

14. Z týchto dôvodov, keďže odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti - o lehote plnenia je vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok v uvedenej časti potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene rozsudku v uvedenej časti.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému by patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní mu však žiadne trovy nevznikli (žiadne si neuplatnil), preto odvolací súd vyslovil, že mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).